

I modsat Tilfælde foretager den selv de Berigtigelser, som den anseer fornødne, beregner derefter Skattens Beløb for de enkelte Skatteydere og for hele Communen og affatter en Skatteliste, som sendes til Communen og der fremlægges til almindeligt Efterhyn.

Herved er Skattecommissionsens Virksomhed foreløbig affluttet, og har dens Arbejde været tilfredsstillende, er den hele Skatteligning tilende. Finder man sig derimod utilfreds med dens Arbejde, vil man kunne klage til Overstattecommissionsen. For Eigningscommissionsen eller Sogneraadet vil der kun være Anledning til at klage, dersom Skattecommissionsen har foretaget nogen Rettelse i den sidste af den kommunale Myndighed foretagne Indtægtsansættelse. Derimod kan der for de Skattepligtige være flere gyldige Grunde til Besværning, navnlig over alle de Forandringer i Indtægtsansættelsen, som maatte være foretagne, efterat den første (af den kommunale Myndighed foretagne) Indtægtsansættelse var fremlagt til almindeligt Efterhyn, uden at være foranledigede ved de Skattepligtiges egne Klager, saavel som over urigtig Beregning af Skatten og ujhjemet Opførelse paa Skattelisten. Bliver saadan Klage indgivet, kommer Overstattecommissionsen i Virksomhed og afgjør endelig Sagen.

Det vil let skjønnes, at en Hovedbetingelse for, at denne Plan kan gennemføres med Held, er en tilfredsstillende Sammensætning af Skattecommissionserne. Disse Commissionsers Medlemmer bør være Mænd med Kjendskab til Forholdene og Dygtighed til praktiske Forretninger; de bør derhos være saavidt muligt uafhængige af de kommunale Indflydelser, og da deres Arbejde vil blive saa omfangsrigt, besværligt og for de Fleste saa ubehageligt, at man ikke kan vente at finde Mænd, som ville udføre det for Intet, bør de være lønede. Udvalget har bestrebt sig for at danne sig et Overslag over det mindste Beløb, som man maatte stille til Finantsministerens Raadighed, for deraf at kunne udrede Honorarer til Skattecommissionserne, og ifølge dette maatte en Sum af omtrent 100,000 Rd. ansees fornøden i dette Diemed, naar i denne Sum tillige skal indbefattes, hvad der medgaaer i Dagpenge, Rejseomkostninger, Con-

toirudgifter m. m. for Skattecommissionsernes Medlemmer.

Saa vel af Hensyn til denne Udgifts Størrelse som til den Uleilighed, der ved den hele Skatteligning forvoldes baade de Skattepligtige og alle de kommunale Myndigheder i Landet, skal Udvalgets Fleertal dernæst henstille, om det vil være rigtigt at indrette sig paa, saaledes som i Lovudkastet nærmest er forudsat, at der hvert Aar forelægges en ny Eigning. Det Forsøg, som vi i 1867 gjorde med i eet Aar at ligne en Indkomsskat for 2 Aar, faldt i denne Henseende ret heldig ud og kunde fortjene at gjentages, i det Mindste naar Statens aarlige Behov ikke gaar ud over 1 pCt. af Nettoindtægten. Ansættes denne til 80 Millioner Rd., er 1 pCt. heraf 800,000 Rd., og ovennævnte Honorarsum af 100,000 Rd. bliver da $\frac{1}{8}$ af Skattens Beløb, hvilket er et uheldigt Forhold. Eigner man derimod 2 pCt. af Skatteindtægten, da kommer Summen af Honorarerne kun til at udgjøre $\frac{1}{16}$ af Skattens Beløb, og dette Forhold synes ikke nautageligt, naar man seer hen til, hvad Ansættelsen og Opkrævnningen af Skatter ellers koste. Det vil derfor efter Udvalgets Fleertals Anskuelse i Almindelighed ikke være tilraadeligt at udskrive Skatten med et mindre Beløb end 2 pCt. af Skatteindtægten, og behøves et saa stort Skattebeløb som det, der herved fremkommer, ikke til det omtalte Finantsaars Ege vægt mellem Indtægter og Udgifter, da vil det være rigtigt, at man lader Resten gaae over til et følgende Finantsaar og sparer dette Aars Skatteligning.

Under de nu givne finantsielle Forhold er der ikke megen Sandshylighed for, at det skulde være nødvendigt hvert Aar at udskrive saa stort et Beløb som 2 pCt. af Skatteindtægten i Indkomsskat, og Fleertallet maa derfor tilraade, at alle de Bestemmelser i Lovudkastet, som ere fremsatte under Forudsætningen om, at Eigningen aarlig skal gjentages, navnlig den, at Skatteligningen aarlig begynder den 15de Marts, og de øvrige i Forbindelse dermed staaende Datumsbestemmelser, saavel som Lovudkastets § 20, hvorved Finantsministeren bemyndiges til at forandre de i Loven opførte Daturer, udgaae og erstattes ved Forkrifter om, hvor lang Tid der bør tiltales til ethvert af